

ANMELDELSE: VITA & VIRGINIA, TEATRET VED SORTE HEST (WHY NOT THEATRE COMPANY)

[30. oktober 2016](#) [Sofie Lystrom](#) [Anmeldelse](#) [København](#)

Af Sofie Lystrom

Brændende kærlighed, underfundig humor og intellektuel ekstase beskriver den kemi, der foregik mellem de to forfatterinder Virginia Woolf og Vita Sackville-West i deres årelange kærlighedsaffære i 1920'- og 1930'ernes London.

Dette drama er baseret på de to damers brevudvekslinger og dagbøger, og dramaet er sammensat af dramatikeren Eileen Atkins.

Først og fremmest vil jeg gerne dele min fascination af den historisk korrekte virkelighed, som genopstår i dette stykke. Der er ikke "bare" blevet skrevet et manuskript, ud fra hvordan man mener, at folk talte og forstod verden i 1920'erne – som det ville være tilfældet i et afsnit af Downton Abbey. Nej, her har vi med vaskeægte breve at gøre – en vaskeægte kemi mellem to fascinerende damer, og så er de oveni købet forelskede i hinanden.

Der er kun to stole på scenen, og langs scenens sider hænger brevene i tråde fra loftet. I starten sidder Vita og Virginia og læser de første breve op med ansigterne vendt hver sin vej.

Instruktør, Barry McKenna har været god til at portrættere de to overklassedamer, så vi som publikum forstår, at de er meget forskellige, men samtidig fascinerede af hinandens syn på tilværelsen. Vita, som spilles af Nathalie Johnston er den stærke, letsindige og uafhængige eventyrer, som rejser verden rundt og beskriver sine oplevelser i breve til Virginia. Virginia derimod, som spilles af Sue Hansen-Styles, bevæger sig sjældent ud af hverdagens trygge rammer. Hun hungrer efter kærligheden og giver sig lidenskabeligt hen til karaktererne i sine romaner.

Trods forskellene mødes de to kvinder på et åndeligt niveau, og det udvikler sig som en række skarpsindige og dybe beskrivelser af livets fænomener. Selvom stykket er tragisk, bliver det alligevel komisk med kvindernes meget affekterede britiske accent. For eksempel når Vita besvarer Virginias rørende brev med: "Oh dear, how your letter touched me this morning. I nearly dropped a tear into my poached egg."

Ja, karaktererne får ikke for lidt på overklassebarometret i denne opsætning. Begge fremstår de som borgerlige og snobbede og det ville ikke være langt fra at kalde dem mellemkrigstidens svar på Snobberne fra TV-programmet "Rytteriet".

Teksten er simpelthen så fremragende, at en lydbog havde været tilstrækkelig. Og netop det er måske også stykkets ulempe. Teksten er spændende og karaktererne hver for sig er spændende, men der sker ikke rigtigt noget i samspillet mellem de to skuespillere – hvilket er ærgerligt, eftersom det er en kærlighedshistorie. Brevene er jo monologer, og mens den ene taler, sidder den anden med en lap papir i hånden og læser det for sig selv. Når karaktererne så ENDELIGT mødes og får øjenkontakt, så føles det ikke som om kærligheden bliver indfriet. Spændingen og intensiteten bliver i teksten og går ikke ud over scenekanten.

Derfor er denne forestilling ikke til den passive tilskuer. Man bliver ikke revet med, medmindre man virkelig lytter til teksten. Med *hvis* du er indstillet på at lytte, så kan jeg garantere, at du får en brillant og berigende oplevelse i selskab med det engelske sprog, når det er bedst!

Why Not Theatre Company

Teatret ved Sorte Hest, Vesterbrogade 150, 1620 København V

Spilleperiode: 28. okt.-19. nov. 2016

Set den: 28. okt. 2016

Fotos: Kristel Pent